

תקות מנחם

גיליון מס'
174

י"ל לקראת ש"פ נח ו תשרי
הי תהא שנת עליון

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי
הרמב"ם ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אד"ש מלך המשיח, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם,
להראות ולהוכיח הנראה לענ"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו,
הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.
ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר זרעים - ג'

מחזור כ"ח שנה כ"ו

בעז"ה יום ד' פרשת בראשית כ"ו תשרי הי' תהא שנת עליון
סיום הלכות שמיטה ויובל וכל ספר זרעים – ספר השביעי, והתחלת
ספר השמיני – עבודה, הלכות בית הבחירה

בארץ לכל יושביה⁸, שכל הענינים משתחררים ועולים ובאים למקורם –
[ולהעיר בדרך אפשר, ש"דורו" בגימטריא 410 – הגימטריא של המילה "בזאת",
קשור עם הפסוק⁹ "בזאת יבוא אהרן אל הקודש", שזהו רמז¹⁰ לבית המקדש
הראשון שהיה קיים 410 שנים. והוא בנין מדרגה גבוהה, ע"י שלמה המלך
שאצלו היתה דרגת השלימות – "קיימא סיהרא באשלמותא"¹¹, ושלמה, מלשון
שלימות ומלשון שלום – "שלום ושקט אתן על ישראל בימיו"; היינו דרגה נעלית
של חירות, בדומה לדרגה שתגלה לעתיד לבוא].

ואד"ש מה"מ בשיחת שבת שובה ח' תשרי היתש"י¹² אומר "ועילוי מיוחד
בשנה זו – (א) מצד הצב הקביעות דשבת שובה בשמיני בתשרי, כידוע¹³
ש"שמיני" (מלשון שומן, העצם והפנימיות, יעסעץ¹⁴) קשור עם הבחי' שלמעלה
מסדר השתלשלות (שנכלל במספר שבע, שבעת ימי הבנין), ומורה על הגאולה,
כמרומו גם במאמרו¹⁵ שכינור דימות המשיח של שמונה נימוקי".

ובהערה 59 כותב: "יענינו בספירות – ספירת הבינה, "עלמא דחירו" (ראה
לקו"ת דרושי ר"ה ס, ב. ושי"י). ולהעיר, ש"חירו(ת)" מתחילה באות ח'.

ובהערה 56 כותב: "להעיר שבשמיני בתשרי התחילה חנוכת ביהמ"ק (ראה
מלכים א' ח, סה. דה"ב ז, ט (ובמפרשים שם), מו"ק ט, א)."

[ונראה לי להעיר שח' תשרי גם מורה על המספרים 7-8, כי הוא ח' בחודש
השביעי].

שמונה – שומר ההיקף

ג. ומצאתי ענין זה – הקשר של שמיטה ויובל, ושבעת ימי הסוכות
ושמיני עצרת; מפורש כותב הצ"צ באוה"ת בפרשת וישב¹⁵, בענין חנוכה,
הקשר של פרשת וישב לחנוכה שהוא 8 ימים; עפ"י תשובת הרשב"א¹⁶

שמיטה ויובל – טבע ולמעלה מסדר ההשתלשלות

א. את הלכות שמיטה ויובל התחילו ביו"ט שמיני עצרת, ואפשר לראות
קשר בולט ביניהם;

שמיני עצרת הוא יום השמיני, בהמשך לשבעת ימי חג הסוכות; ז.א.
שמיני עצרת מבטא את מעלת מספר ה-8 – יום השמיני, לגבי המספר 7 –
שבעת ימי חג הסוכות. וכמבואר בחסידות¹ ששבעת ימי חג הסוכות הם כנגד
שבעת הספירות (שעפ"ז הם 7 האושפיון) ויום השמיני הוא כנגד ספירת הכתר
שלמעלה מ-7 הספירות. וכך מבואר בחסידות שכל פעם שיש 7 ו-8 מרמזים על
שבעת הספירות שבסדר ההשתלשלות (שבע קשור עם הטבע, וה-8 – קאי על
הגילוי שלמעלה מהטבע וסדר ההשתלשלות – ספירת הכתר (או הבינה
כדלקמן). [וע"כ ענין השמיני עצרת מורה על התאחדות העצמית של היהודי עם
עצמות קובייה – "הוי אחד"² כמאמר רז"ל³ "בוא ונגלגל אני ואתה במה
שנמצא". ולכן מקריבים "פר אחד איל אחד"⁴ – "ישראל ומלכא בלחודוהי"⁵,
לעומת שבעת ימי הסוכות שמקריבים ע' פרים כנגד ע' אומות⁶, [ולהעיר שע' –
שבעים, כנראה כנגד שבע המידות של הקליפה (כפי שכי"א בלולה מ-10)].

ענין זה מתבטא גם במשמעות שמיטה ויובל; כי שמיטה הוי"ע ה-7 – שנה
השביעית, ואחרי 7 שמיטות – בסיום השמיטה השביעית, השנה השמינית היא
שנת היובל, שהוא כני"ל ענין 7 הספירות דסדר ההשתלשלות כפי שכל אחת
כלולה מ-7, ואחרי 7 שמיטות - 7 x 7, בשנה השמינית שהיא שנת ה-50 היא שנת
ודרגת היובל, שקשורה בספירת הכתר. שלמעלה מהטבע וסדר ההשתלשלות.

יובל – "עלמא דחירו"

ב. וגם שקשור לספירת הי"בינה" – שהיא השמינית (מלמטה למעלה) מספירת
המלכות, ונקראת דרגת היובל, שלכן נקראת "עלמא דחירו"⁷, "וקראתם דור

¹ ראה סה"מ מלוקט ח"א ע"י שזו – שנט. ועוד. [ולהעיר שהעמוד האמצעי –
שנ"ח – גימט' – משיח, ומדובר בגילוי השמיני, שענינו משיח].

² ואתחנן ו, ד.

³ במדב"ר פכ"א, כד.

⁴ פנחס כט, לו.

⁵ זח"ג לב, ב.

⁶ סוכה נה, ב. במדב"ר שם. פרש"י ע"פ פנחס שם יח. לו. ועוד.

⁷ זח"ב קפו, א. לקו"ת מסעי צ, א. ועוד.

⁸ בהר כה, י.

⁹ אחרי מות טו, ג.

¹⁰ בעה"ט עה"פ שם.

¹¹ זה"א קג, א. ועוד.

¹² ספה"ש היתש"י ע' 20.

¹³ ראה שו"ת הרשב"א ח"א ס"ט.

¹⁴ ראה לקו"ש ח"י"ז סעי' 337, ושי"י.

¹⁵ ע"י רסח – ט.

¹⁶ ח"א ס"ט.

חדש!

ניתן ללמוד את הדברים גם באינטרנט באתרנו המיוחד והחדש: www.tikvasmenachem.com
להזמנות והערות: 718-773-6609, 718-467-1055 * email: info@tikvasmenachem.com

חדש!

שבעת ימי השבוע הם ימי ההיקף ("י"ל שכן אחר כל שבת חוזר חלילה ששת ימי החול ויום המנוחה") ויום השמיני הוא למעלה מההיקף, ועד"ז נבחרו בתורה השביעית בימים ובשבועות ("שבע שבתות תמימות" ¹⁷ "וחג השבועות (ובשנים שבע שנים ושנת שמיטה)) ואחר המנין השלם יעשה השמיני מקודש ועומד בפני עצמו שומר ההיקף כו... **שהשמיטה** היא ע"ד סוף ימי ההיקף, והיובל הוא ע"ד שומר ההיקף... **ובסוכות שמיני** עצרת – ע"ד שומר ההיקף, ולכן הוא רגל בפני עצמו, לפ"ז יום **שמיני עצרת** הוא גם כן מבחינה **שלמעלה מההיקף**, וענין שעושים בו דוקא הקפות: י"ל שממשיכים משם לעולם ההיקף... והנה ג' רגלים הם נגד ג' אבות, פסח – נגד אברהם, לוי ועשי עוגות" ¹⁸ (מצות). שבועות – בחי' יצחק; כי קול השופר דמתן תורה היה מאילו של יצחק, ¹⁹ ויעקב נטע סוכותה" ²⁰... שכללות ז' ימי הסוכות עם שמיני עצרת הם רגל אחד, אך **שמיני** עצרת זהו בחי' **יוסף**... פסוק **יספת** לגוי' ה' ²¹ הרי יום שמיני עצרת זהו פירוש **יספת**, דהיינו **תוספת** על ז' ימי ההיקף, והוא יום שמיני, והוא בחי' יוסף שהו לשון תוספת כמ"ש במד"ר פרשת שמות פ' א"י וזהו "אלה תולדות יעקב יוסף" כי יעקב ויוסף הכל ענין אחד כי יוסף הוא תוספת על יעקב, וזהו ע"ד שמי"ע ושמת תורה. וכן עדי"ז מילה "ביום השמיני" ²² כדי שיעבור עליו שבת אחת וכן בכל שבת, יש השבת עצמה והתוספת; שבת מיקדשא וקיימא, והתוספת – קרבן מוסף ותפילת מוסף. ע"כ קיצור תוכן דברי הצי"צ. רואים במפורש שהצי"צ מקשר את **שמיטה ויובל** שהם כמו **שבעת ימי הסוכות ושמיני עצרת**.

חודש השביעי וחודש השמיני

ד. וענין זה מתאים עם זה שלומדים הלכות אלה בסמיכות לסיום חודש תשרי **חודש השביעי** ומסיימים הלכות אלה שהם הסיום של ספר זרעים בימים הסמוכים לשבת, ביום ד' "קמי שבתא" ²³ דשבת בראשית, שהיא השבת האחרונה דחודש תשרי ושבת מברכים דחודש **חשון** שהוא החודש **השמיני** (במנין מניסוף), [ולחעיר ש**חשון** הוא החודש היחידי המתחיל באות ח']; שוב ענין ה-7 וה-8 שהוא ענין הטבע וסדר ההשתלשלות ולמעלה מהטבע וסדר ההשתלשלות כמו שביארנו לגבי שמיטה ויובל, שהם גם ענין השביעי והשמיני.

התעלות מדרכי העולם

ה. וענין זה מתבטא באופן נפלא גם בתוכן ההלכה האחרונה המסיימת את הלכות **שמיטה ויובל** ואת ספר **זרעים**; אחרי שמדובר בכל הספר במצוות התלויות בארץ ובעניני זרעים שהם קשורים בטבע ובעבודת האדמה. שאמנם ענין הזרעים קשורים באמונה, כי הרי סדר "זרעים" נקרא בש"ס ²⁴ "אמונת" ²⁵, ומביאים התוס' בשם הירושלמי ²⁶ ש"מאמין בחי העולמים וזרועי", שענין זה בא מצד האמונה, אבל עצם הזריעה הוא ענין טבעי, ומדובר באנשים העוסקים בגשמיות בעבודת האדמה; בסוף הספר בסמיכות לתחילת הספר הבא ספר **השמיני** שהוא קשור למעלה מן הטבע (כנ"ל), ומדובר בו בעניני בית המקדש ששם היו ענינים שלמעלה מן הטבע בטבע [שהו"ע 7-8] כדברי המשנה ²⁷ עשרה ניסים נעשו

לאבותינו בבית המקדש, ו"מקום הארון אינו מן המידה" ²⁸. מדובר בהלכות האחרונות ע"ד שבת לוי שלא היה להם נחלה בארץ ולא התעסקו עם עניני הארץ והגשמיים, רק בעניינים רוחניים ובעבודת ה', ולכן זיכה להם ה' המתנות כהונה ולוויה. והרמב"ם פוסק כאן להלכה שאצל כל יהודי יכול להיות 'נדבה רוחו אותו' להבדל מעניני העולם ולהתמסר כולו לרוחניות ולעבודת ה'. היינו שבסיום ספר ה-7 ענין הטבע שמדובר בו על ההתעסקות עם עניני גשמיות, ואומרים ליהודי שיש עבודה נעלית יותר – התמסרות מוחלטת לרוחניות ולה'.

וכאן רואים עוד דוגמא בולטת (מתוך הרבה) שסיום הספר קשור עם התחלת הספר הבא, שסיום הספר שמדבר על ההתמסרות המוחלטת לעבודת ה' ושכל יהודי שייך לזה להיות כמו **לוי**, שמתלווה לה', וכהן וקדושת הכהן ועד כדי כהן גדול "קודש קדשים" ²⁹, וזהו הקשר לספר **השמיני** כי ה-8 הוא למעלה מהטבע ומדובר בו על עבודת הכהנים והלוויים בבית המקדש שהאיר בו האור שלמעלה מהטבע, וסדר ההשתלשלות.

שבט לוי – אותיות – לויבאוויטש

ו. בהלכה האחרונה מדבר הרמב"ם ע"כ ששבט לוי התמסר כולו לעבודת ה' ללמוד תורה וללמוד תורה את כל העם כמ"ש ³⁰ "וירו משפט" ליעקב ותורתך לישראל". וכך רוצה הרבי מה"מ שכל חסיד חב"ד המקושר אליו, יהיה מסור כולו ללימוד התורה ולעבודת ה' ולזכות וללמוד את בני ישראל התורה והמצוות, וז"ל הרמב"ם בהלכה "שכל איש מבאי עולם שנדבה רוחו אותו והבינו מדעו להבדל ולעמוד לפני ה' ופרק מעל צווארו עול חשבונות הרבים" [היינו שמתמסר לעבודה זו בלי חשבונות אחרים וכלי שום פולטיקה, וכמו שאומר אד"ש ³¹ "שטנ"ק" ר"ת – טהרות נזיקין קדשים, ופירש שכשמתעסקים עם יהודים במבצעים שלכל לראש יהיה הדבר "טהור" מכל פניה שלא יהיו לו בזה שום כוונות אחרות שרוצה להרוויח מפעולות אלה כסף, כבוד, כסא, קשרים, "קונעקשען" וקריירה] [להעיר שכל אלה מתחילים בכ" או בק"י] ואז יצליח להוציא מהמקורבים את "הנזיקין" – הענינים השליליים, ויכניסו ויחדירו בו את כל עניני ה"קדשים"]. והנפלא הוא שהרמב"ם מתחיל את ההלכה במלים "שבט לוי" – אותיות "לויבאוויטש", וכן שם ההלכות "שמיטה ויובל" – שהן אותיות "מלויבאוויטש".

"תקות" חוט השני

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע והתאריך.

- א. שמיטה ויובל – הם 7-8 וכן סוכות ושמיני עצרת.
- ב. טבע ולמעלה מהטבע וסדר ההשתלשלות; שומר את ההיקף.
- ג. 7 הספירות, ובינה, וכתר.
- ד. סיום ספר השביעי והתחלת ספר השמיני.
- ה. סיום חודש השביעי – תשרי, והתחלת חודש השמיני – חשון (מתחיל בח').
- ו. סיום חודש השביעי, התעלות מדרכי העולם, הקדמה לספר השמיני – עבודה.

* * *

ספר עבודה – א'

סיום הלכות בית הבחירה והתחלת הלכות כלי המקדש

והעובדים בו

ביום ש"ק פרשת **בראשית** כ"ט תשרי, שבת מברכים וערב ר"ח

חשון ה' תהא שנת עליון

וסיום הלכות כלי המקדש והעובדים בו והתחלת הלכות **ביאת**

המקדש.

ביום ג' פרשת **נח ב' חשון**

²⁸ יומא כא, א. ב"ב כט, א.

²⁹ דברי הימים – א כג, יג.

³⁰ ברכה לג, י.

³¹ שיחת התועודות י"ב תמוז ה'תשל"ד.

¹⁷ אמור כג, טו.

¹⁸ יורא יח, ו.

¹⁹ פרקי דר"א פל"א.

²⁰ וישלח לג, יז.

²¹ וישב לו, ב.

²² תזריע יב, ג.

²³ פסחים קו, סע"א. וראה לקו"ד ח"א לג, רע"א. "היום יום" כ"ג כסלו. ועוד.

²⁴ שבת לא, א.

²⁵ ישעיה לג, ו.

²⁶

²⁷ אבות פ"ה מ"ה [לחעיר שה' – חמשי, אותיות משיח – ולמעלה מהטבע וסדר השתלשלות].

השראת השכינה בשמיני

א. בהמשך להמדובר בסיום הקודם; הלכות **בית הבחירה** היא ההלכה הראשונה דספר **עבודה** שהוא ספר **השמיני**; שהמספר 8 מורה על העבודה שלמעלה מהעולם והטבע. וי"ל שמרומז במלה "**בחירה**" כי בחירה מורה על העבודה שלמעלה מטעם ודעת. וסימן ההלכה בערב ר"ח **השמיני**. והקמת המשכן והשראת השכינה בפעם הראשונה היתה כנאמר "ויהי ביום **השמיני**" וכמו שמביא הצי"צ באוה"ת עה"פ את ה"הכלי יקר" שמביא הרשב"א הנ"ל שמסביר "מה יום מיומיים!" ומבאר שהשמיני שומר את ההיקף ולמעלה ממנו.

והפרק האחרון בהלכות בית הבחירה הוא פרק ח' שהוא **השמיני וחשון** הוא החודש היחיד שמתחיל באות ח' (וענין זה קשור עם הגילוי דלעתיד לבוא ישיהיה במח"י **השמיני** שלמעלה מסדר ההשתלשלות שזה קשור עם גילוי המשיח, שהוא **השמיני**³² מ"שמונה נסיכי אדם"³³ וכנור של ימות המשיח בבית המקדש של ח' נימין³⁴. ולהעיר שחשון שבו לומדים את רוב ספר "עבודה", גימטריא – "משיח!".

חנוכה ביהמ"ק השלישי בחשון

ב. והקשר של בית-המקדש **לחשון** מתאים ונפלא ביותר; כפי שמביא אד"ש מה"מ בשיחות³⁵ את דברי המדרש בילקוט שמעוני על ספר מלכים בו נבנה ביהמ"ק הראשון (רמו **קפד**): ביהמ"ק השלישי יתחנך בחודש חשון; כי את ביהמ"ק הראשון גמר שלמה בחודש **חשון** ירח בול", אך לא נפתח עד לחודש תשרי שלאחריו,

ומסיים בילקוט שכפי שהי' במשכן שבנה משה – שנגמרה מלאכתו בחודש כסלו אך העמידוהו רק בניסן³⁶ - ועקב כך נשאר "חוב" לחודש כסלו, "וימעתה הפסיד כסלו שנגמרה בו המלאכה אמר הקב"ה עלי לשלם, ומה שילם לו הקב"ה – חנוכה חשמונאז", שאירע בחודש כסלו –

"וכן **מר-חשון** עתיד הקב"ה לשלם לוי' **בחנוכה ביהמ"ק השלישי** (ע"ד מה ששלמו לכסלו בחנוכה בית שני בחנוכה), ואדרבה ביהמ"ק השלישי יהי ככפלים לתושיה".

ויניחהו בגן עדן לעבדה

ג. שם הספר הוא "**עבודה**", ולפי הרמב"ם העיקר בבנין בית הבחירה הוא עבודת הקרבנות כמ"ש הרמב"ם בהלכה הראשונה "מצות עשה לעשות בית לה' מוכן להיות מקריבים בו הקרבנות" וכפי שמביא אד"ש בשיחות³⁷ שבוה הרמב"ם שונה מדעת הרמב"ן שאומר³⁸ "שעיקר החפץ במשכן" הוא השראת השכינה כפי הנאמר בפסוק "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם"³⁹ לכן הכלי הראשון שהתורה מצוה עליו בפרשת תרומה הוא הארון ששם היתה עיקר השראת השכינה; כי הרמב"ן הוא פשטן ומבאר "פשוטן של כתובים", ומהם משמע שהעיקר היא השראת השכינה, אבל הרמב"ם שהוא ספר הלכה, שההלכה מכוונת אלינו היהודים ולהלכה העיקר היא המעשה שלנו – עבודת הקרבנות. וענין העבודה מודגש בפרשת בראשית, בבריאת האדם, שנאמר "ויניחהו בגן עדן **לעבדה** ולשמרה"⁴⁰ היינו שהתכלית והמטרה והתפקיד העיקרי של האדם, הוא עבודת ה' כמו שחז"ל אומרים⁴¹ "לעבדה זו מצות עשה, ולשמרה זו מצות לא תעשה".

מחשבת בית המקדש בראשית

ד. במלה **בראשית** מרומז גם בית המקדש; כמ"ש במדרש רבה עה"פ⁴², "ששה דברים קדמו לעולם, וביניהם שעלו במחשבה להבראות לפני בריאת העולם, ואחד מהם זה בית המקדש כמ"ש⁴³ "כסא כבוד מרום **מראשון** מקום מקדשנו"; היינו שבבריאת העולם היתה המחשבה והמטרה בשביל בית המקדש ומקום המקדש שהוא העיקר בעולם.

* * *

תיבת נח – ארון הברית

ה. את רוב הלכות כלי המקדש לומדים בפרשת נח ורואים קשר בולט ביניהם, כפי שכותב הצי"צ באוה"ת⁴⁴ שתיבת נח היתה כמו הארון בבית המקדש שהוא הכלי הראשון שנצטוו עליו בפרשת תרומה.

ומביא שם את הזוהר, וז"ל: "מאן תיבה דא ארון הברית, ותיבה לתתא הכא ונח הוה כגוונא דא לעילא, נח כתיב ביה ברית כמ"ש והקימותי את בריתי אתך"⁴⁵, ועד דאתקיים ביה ברית לא עייל לתיבותא, דכתיב והקימותי את בריתי ובאת אל התיבה, וכדן הוה **תיבה ארון הברית**, ובגין דהאי ברית לעילא הוא עביד תולדות, כך כגוונא דא נח לתתא איהו עביד תולדות כד"א אלה תולדות נח"⁴⁶ ע"כ לי הזוהר.

ומפרש הצי"צ: "פי' ארון הברית הוא בחי' כלי לקבל בתוכו הברית, כמו הארון שהי' בחי' כלי לברית שבו שהן הלוחות, שנקראים לוחות הברית כו' כידוע".

בתיבה האיר מעין לעת"ל

ו. ועיקר השראת השכינה היתה בארון כמבואר בחסידות⁴⁷, שבתבת נח האיר אור ה' בגילוי מעין לעתיד לבוא ובבית המקדש, לכן היו שם כל הענינים באופן של שלום ושלמות, והחיות הרבות לא טרפו ולא הזיקו, מעין דלעתיד שיתקיים "לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדש"⁴⁸ "והשבתי חיה רעה מן הארץ"⁴⁹ ובפועל היה שם "וגר זאב ע עם כבש"⁵⁰ והאור דלעתיד מבטל את כל הרע שבעולם, כי האיר שם בבחי' "**צהר** תעשה לתיבה"⁵¹ – אור ה' הגדול. ותיבת נח דומה למשכן ולביהמ"ק שגם נבנו לפי מדות שנצטוו.

והי' בתיבה כמו בביהמ"ק במצב של "**הקהל**", כמו שאומר אד"ש מה"מ בשיחות, שנקלה בתיבה כל האנשים נח ובניו ונשותיהם וגם כל החי והצומח, והי' שם "ולמדו ליראה" כי עשהו תשובה כשראו דרך הצוהר והחלון איך שמתו כולם שהיו בחוץ.

לא ירעו ולא ישחיתו

ז. התחילו הספר והלכות אלה בש"פ בראשית, ולפני החטא הי' כמו לעת"ל שהחיות לא טרפו ולא הזיקו. ואור נעלה זה הי' בביהמ"ק.

נח – מעין לעת"ל

ח. וי"ל שזוהי המשמעות של המלה **נח**; מלשון מנוחה ושלום כמו לע"ל. והרמו באותיות נ' – ח' – ש; שמורים על ההשפעה שלמעלה מהטבע והעולם שיתגלה לע"ל; נ' – כנ"ל בהלכות שמיטה ויובל – מורה על ספירת הכתר כי הוא למעלה ממספר 49 שמורה על 7 הספירות כפי שהם כלולים מ-7 וה-נ' הוא אור העליון – ספירת הכתר שלמעלה מסדר ההשתלשלות, וכן ה-ח' שלמעלה מה-7 שמורה על הכתר, או ספירת הבינה. ולכן נח שיצא מן התיבה

⁴² ב"ר פ"א, ד.

⁴³ ירמיה יז, יב.

⁴⁴ ת"א פ' נח סו, א.

⁴⁵ נח ק"ח.

⁴⁶ פסוק ט.

⁴⁷ אוה"ת כרך ג פרשת נח ע' תרל"ד.

⁴⁸ ישעיה יא, ט.

⁴⁹ בחוקותי כו, ו.

⁵⁰ ישעיה שם, ו.

⁵¹ נח ו, טו.

³² סוכה נב, ב. וראה תו"א מקץ לג, סע"ג ויאליך. ובכ"מ.

³³ מיכה ה, ד.

³⁴ ערכין יג, ב.

³⁵ שיחת ש"פ נח ה'תשד"מ, ועוד.

³⁶ פקודי מ, א. פרש"י ר"פ שמיני.

³⁷ ראה לקו"ש ח"א ע' 116, ועוד. ובאוה"ת לצי"צ בכ"מ.

³⁸ ריש פ' תרומה. וראה מ"ש בפי עקב י, ה.

³⁹ תרומה כה, ח.

⁴⁰ ב, טו.

⁴¹ ראה זח"א כז, א. ועוד.

”עולם חדש ראה”⁵².

ולחעיר שבהלכות אלה מדובר גם ע”ד ח’ הבגדים של הכהן גדול, וכהן הגדול הוא ענין ”קדש הקדשים”, שבו ראו את הענין של למעלה מהעולם – ”מקום הארון אינו מן המדה”⁵³.

תקות” חוט השני”

סיכום הקשר של ההלכה ברמב”ם לפרשת השבוע ולתאריך.

א. ספר עבודה – השמיני, בחודש חשוון – השמיני (מתחיל בח’).

ב. חנוכה ביהמ”ק השלישי בחודש חשוון.

ג. ספר עבודה בראשית – ויניחהו בן עדן לעבדה ולשמרה.

ד. מחשבת ביהמ”ק בראשית, קדמה לעולם.

ה. תיבת נח – כמו ארון הברית, וגם הביאה לתיבה ע”י קיום הברית.

ו. תיבה ובניהמ”ק האיר מעין לעת”ל.

ז. קודם החטא בפרשת בראשית האיר מעין לעת”ל, לא ירעו ולא

שיחיתו. וכן האור של ביהמ”ק.

* * *

בעז”ה יום ועשי”ק פרשת נח ה’ חשוון ה’ תהא

שנת עליון

סיום הלכות ביאת המקדש והתחלת הלכות

איסורי מזבח.

”בא אל התיבה”

א. כפי שכתבנו בסיום הקודם שבתיבת נח האיר האור של לע”ל ובית

המקדש, בה מוצאים גם ענין ה”ביאת המקדש”, כמ”ש ”בא אל התיבה”⁵⁴,

היינו שצריכה להיות הכניסה השלימה כמו שאומרים בדיני בית המקדש

”ביאה במקצת לא שמה ביאה”⁵⁵, כך גם צריך להיות בעבודת ה’, כי הרי כל

דיני התורה אומר הרמב”ם בסוף הלכות תמורה הם ”עצות מרחוק מגדול

העצה ליישר הדעות ולתקן המעשים”, ואומר אד”ש שהכוונה היא לכל

ההלכות לא רק להלכות הקשורות בעבודת ה’ ובחובת הלבבות, אלא שבכל

דיני התורה כגון דיני ממונות וכו’ יש להם תוכן רוחני והוראה בעבודת ה’.

ועפ”ז ”ביאת המקדש” פירושו להכנס באופן שלם אל הקודש ואל

המקדש ע”י העבודה הרוחנית והתורה והתפילה. ועד”ז מבואר בחסידות

שהבעש”ט מפרש ”בא אל התיבה”, להכנס בדבקות וכוונה מושלמת וביאה

גמורה לאותיות התורה והתפילה⁵⁶.

תקות” חוט השני”

סיכום הקשר של ההלכה ברמב”ם לפרשת השבוע ולתאריך.

א. ביאת המקדש – בא אל התיבה.

לחיות ”שנה תמימה” ב-770

בקשר שהיו בתיבת נח שנה תמימה, מוצאים דבר דומה שהרבי מורה שה”קבוצה”

מארה”ק יהיו ב-770 – ”בית משיח”, לפחות שנה שלמה;

ובקשר לזה כדאי לספר;

לא”ה ”קבוצות” שחזרו לארה”ק הורה אד”ש מה”מ, שכשיבואו לא”י ילכו לשו”ר שהי’

או שם ”פרעזידענט”, כדי להודות לו על השתדלותו עבור הקבוצה, שקבלו היתר יציאה

מהצבא לשנה שלימה. והוא עשה להם בביתו ”קבלת פנים”, והם מסרו פ”ש מהרבי

וחזרו על שיחות, ואח”ז שז”ר דיבר וסיפר: שהרבי הסביר לו, למה הוא כל כך רוצה

שהבחורים יהיו ב-770 מחזור שלם של שנה שלמה; שאם ישאלו בחור איך ההנהגה

אצל הרבי בפורים לדוגמה, שלא יענה: בדיק בפורים לא הייתי... או כל יום ותאריך

אחר בשנה.

⁵² ב”ר נח פ”ל, ח.

⁵³ יומא כא, א.

⁵⁴ ז, א.

⁵⁵ חולין לג, ב.

⁵⁶ ראה לקו”ש ח”א ע’ 7 ואילך. ועוד.

וכנראה אין הכוונה דווקא שיראו ההנהגה של הרבי, אלא כנראה התכוון שבחור יראה שנה שלמה ההנהגה בליובאוויטש.

ומסתמא אין הכוונה רק לראות ההנהגה, שאלו הן האותיות שהתקבלו על דעתו של שז”ר, אלא כנראה אד”ש גם התכוון שהבחורים יספגו ויקלטו את האווירה וה”רוח” של 770!

וכפי שגם אמר פעם הרבי הקודם: ”הגיע כבר הזמן שיקחו ויספגו מהקירות של 770!”.

וכנראה אם נמצאים שנה שלמה או הספינה והקליטה היא מושלמת, וחודרת לכל חלקי

הנפש; כי בשנה יש את כל שינויי הזמן, ועי”כ נשפעים כל צדדי ופרטי נפש הבחורים

[וע”ד מה שכתב הרמב”ם בסיום ”הקדמה” ל”משנה תורה” ששם”ה מצוות לא תעשה

הן ”כמנין ימות החמה”, והרי גם באדם יש שם”ה גידים, היינו שהשפעת התורה

והמצוות יחדרו בכל חלקי האדם ובכל השינויים של ימות השנה.

וי”ל שזהו ע”ד מה שלומדים חז”ל על האתרוג שכתוב בו ”פרי עץ הדר” ודורשים חז”ל:

”הדר באילנו משנה לשנה”. היינו שלכל הפירות יש את עונתם שגדלים על העץ; או

בק”ץ – זמן החמה, או בחורף – ימי הציה, והאתרוג נמצא וגדל על העץ בכל תקופות

השנה.

ומסביר אד”ש שזהו ייחודו וטבעו של האתרוג שגדל על העץ כל ימות השנה, ומתמודד

עם כל שינויי התקופות והמצבים ואדרבה מתחשל וגודל מהם.

וכך נדרש מתמים, ובפרט מאלה שבאו מארה”ק, להתמודד ולעמוד בכל הנסיגות ובכל

ובכל שינויי המצבים שבכל השנה, ואדרבה להתחזק ולהתחשל מהם, ובפרט בספיגת

האווירה וההתקשרות לכ”ק אד”ש מה”מ שמקבלים ב-770.

ורואים במוחש שמי שהיה כאן שנה הוא יהיה ”ליובאוויטשער”, ולא יהיה רק

”חבאצקער”, היינו שבאופן פורמלי הוא ברשימת אנ”ש, אך להיות חב”דניק ”שרוף”

צריך להיות שנה ”קבוצה”.

וע”ד מה שמפרשים מאמחו”ל: ”רבי לא שנה, חייא מגנין?” שע”ד הצחות מפרשים שאם

עברה כבר שנה ולא היו אצל הרבי מגין יש חיות...

אך בזמננו נפרש ע”ד הצחות: שאם לא היו במשך שנה שלמה אצל הרבי, שנת

ה”קבוצה”, כיצד יתכן חיות חסידיית, והתקשרות מושלמת.

ב. ואפשר לקשר זאת עם מ”ש לעיל בגליון, שהיו בתיבת נח במשך שנה שלמה, ובה

האיר האור הנעלה של לעת”ל וביהמ”ק, ולכן פעל שיהי’ ”וגר זב עם כבש” והחיות לא

טרפו, וזה גרם עליהם שגם בצאתם מן התיבה נפעל לדורות כחות רוחניים ושיחיו

ענייני משיח!

ג. והוא הדבר בקבוצה שנה שלמה ותמימה ב”בית משיח” שסופגים בצורה מושלמת

וב”הקהל” את ענייני משיח, ואחרי השנה אצל כ”א ”עולם חדש ראה”, ונותן כחות רוח

של התלהבות ושמחה ומשיח להם ולכל הדורות הבאים!

מחזור שנה!

ויש עוד סיפור דומה להנ”ל:

סיפר לי העיתונאי שליח פא”ר יצחק שיחי’ הילדהיימור (אחינו של הרה”ח לייבל

שיחי’ ביסטריצקי, והי’ בא לכאן הרבה, והרבי קידבו וקבלו בחמימות):

הוא סיפר לאד”ש שמנהל בקיבוץ שעלבים של פא”ר ”אולפן” לעולים חדשים (היו אז

בפרט העולים הרבים שבאו מרוסיה) שם לימדו אותם ענייני תורה ומצוות ומנהגי היהדות,

והרבי שאלו כמה זמן נמשך כל קורס, וענה שהתכנית בכל מחזור לחצי שנה.

ועי”כ אד”ש אמר לו שישתדל שכ”א ישתתף שם לפחות שנה א’ שלמה כדי שיראו וילמדו

את ענייני ומנהגי התורה והיהדות במשך מחזור שלם של כל ימי השנה!

לזכות

הרך הנימול אברהם שיחי’

להכנסו בבריתו של אאע”ה ביום ד’ פרשת נח ג’ חשוון ה’ תהא שנת עליון

שיגדלוהו הוריו לתורה ולחופה ולמעשים טובים

וירוו ממנו נחת יהודי חסידותי

מתוך בריאות הרחבה אושר ושמחה תמיד כל הימים

ויזכו לקבלת פני משיח צדקנו מיי”ד ממ”ש נאו!

ע”י הוריו הרה”ת דוד וזוגתו יוכבד שיחיו אוקינאו

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב”ם בביהכ”ס וביהמ”ד ליובאוויטש - 770 - בית שיחי)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!